

OP ODYSSEE NAAR MECHELEN

Zondag 30 mei was het eindelijk zover: de voorspellingen van druilerig weer ten spijt, zouden we naar het dierenpark Planckendael varen. Iedereen was goed op tijd op het Martelarenplein gearriveerd, en in de trein op weg naar onze eerste stop, m.n. Mechelen, zat de sfeer er al goed in. Tot grote hilariteit van elkaar en van de rest van het gezelschap vuurden 7 brokken jong geweld tss. 7-12j. hun nieuwsgierige vragen af op een toevallige medepassagier die deze alle welwillend beantwoordde. Tja, een 21-jarige saxofonist die weliswaar de toppen van zijn roem nog niet had bereikt, maar die desalniettemin deel uitmaakte van 7 (!) muziekbands, dat vraagt er gewoon om. In het station van Mechelen aangekomen, prijsden we onszelf gelukkig dat we voorlopig nog maar slechts een gemoedelijke motregen moesten ondergaan. Ons vaartuig, op loopafstand aangemeerd, had gelukkig een gemeenschappelijke kajuit waarin we in geval van nood konden schuilen, en op het overdekte bovendeck prijkte nota bene een natuurgetrouwe, imposante neushoorn. Wel eventjes opletten op het van de nattigheid glibberig trapje ernaartoe. Tot eenieders verbazing stroomde het volk even later toe, zodat je je bovendeck door de aanwezigen moest wurmen om het uitzicht vanaf voor- en achterzijde van de boot te kunnen bewonderen. Overigens was het toch ook wel redelijk druk op het kanaal zelf: in ons kielzog zagen we verschillende kajakkers de natuurelementen trotseren, eentje stak ons zelfs – uiteraard fel aangemoedigd door ons jeugdig volkje – schijnbaar moeiteloos voorbij.

Eenmaal in het dierenpark aangekomen, passeerden we als eerste een Far-Westgehucht waar, zoals een van de kinderen schrander opmerkte, de gevangenis onmiddellijk tegen de lokale bank aanleunde – wellicht als krachtig afschrikmiddel tegen overvallers met slechte voornemens? In de weide bij de bizons ontdekten we tot onze verrassing dat heel kortgeleden een kalfje was geboren, bij navraag bleek dat 's nachts te zijn gebeurd. Ondertussen begon het harder te regenen. Verder in de vogelkooien leek er nauwelijks iemand thuis te geven, afgezien van de witte sneeuwuil die met zijn sprekende, donkere ogen in de verte tuurde, en een paar bontgevederde ara's. In zijn schuilplaats liet de leeuw deze dag maar wijselijk aan zich voorbijgaan, en bijna hadden we in de roskleurige pluizige bolletjes niet de panda's herkend die zich hoog tussen de takken hadden verschanst.

Maar niet getreurd, een eerste attractie verscheen in ons gezichtsveld: een avontuurlijk klimparcours voor de meest sportieve onder ons, enkele meters boven de begane grond, in de boomkruinen. Je kon dus maar beter geen hoogtevrees hebben. Daar draaiden we uiteraard onze hand niet voor om, en enthousiast ging het naar boven. Natuurlijk klommen sommige kinderen eerst tegen de richting in, want hoe zou je nu zelf zijn, een doorgang met een verbodsteken erboven is toch net dat tikkeltje aantrekkelijker? Terug beneden, zochten we in grote haast de cafetaria op, want het was onderhand middag geworden, en we waren toch wel wat verkleumd. Terwijl de volwassenen na hun picknick nog wat aan het napraten waren, was de kinderschare al weer op de speeltuigen in de belendende zandbak aan het klauteren. Na enige tijd echter wilde ze nieuwe horizonten gaan verkennen, en voort ging het. Eerst, om voor de hand liggende redenen, naar de tropische serre, waar sommige exotische (geluks)vogels zich in alle vrijheid tussen de planten ophielden. Maar ook jufferkraanvogels, yaks, lama's, monniksgieren, koala's, neushoorns, neushoornvogels, flamingo's, capibara's, boshonden, ooievaars, struisvogels, goudkopleeuwaapjes e.a. – de meesten in open lucht – passeerden tijdens ons bezoek de revue. Overigens was de Australische kookaburra tegen eigen verwachting in heel wat groter dan de ijsvogel, waar hij sterk op lijkt en waarmee hij ook verwant schijnt te zijn.

Intussen waren de kinderen al weer wat evenwichtsoefeningen aan het doen op een paar daartoe uitnodigende boomstammen en paaltjes, in een aangelegd hindernissenparcours. Hier toch eerst wat van hun acrobatische toeren op de gevoelige plaat vastgelegd. Op weg naar het insecten- en reptielenverblijf kwamen we langs een vijver waar het tegenaan de kant krioelde van de vissen.

Onmiddellijk werd duidelijk waarom: voor een paar eurocenten konden bezoekers zich visvoer aanschaffen, en van zodra die in het water belandde was het een beroering alom en veranderde het vissenbestand in een grijze hoop elkaar overtroevende, opengesperde monden. Dat vroeg natuurlijk om meer actie, en de kinderen mochten elk wat van het voer smijten.

Op het continent Oceanië – Planckendael is opgesplitst in verschillende continenten al naargelang de plaats van afkomst van de dieren – bereikten we een vijver waar de frisgele lis en de heerlijk geurende, witte boerenjasmijn lieflijk en weelderig bloeiden. Daar kregen onze jonge waaghalzen de gelegenheid om het water op boomstammen over te steken, waarbij gemakshalve touwen van de ene naar de andere kant waren gespannen. Dat was dan toch niet zo eenvoudig als daarnet op het drijvend vlot; daar kwam de eerste al met zijn voeten in het ondiepe water terecht, gevolgd door een tweede slachtoffertje. Hun kousen werden dan wel danig uitgewrongen, maar de twee konden voor de rest van de tijd in doorweekte schoenen rondhossen. Een groepsfotosessie en een snoeppauze later was het leed alweer geleden. We hadden nog een uurtje vóór de afreis, en de zon kwam eindelijk tevoorschijn. Vooraleer naar de boot terug te keren, stond als absolute must voor de jongsten van het gezelschap nog de souvenirwinkel op het programma. Daarna was het al weer tijd om naar huis te varen en te sporen. Omdat we wegens gewijzigde afvaartijden onze boot op de valreep hadden gemist, maakten we in het station van Mechelen eerst nog een omweg via de plaatselijke cafetaria. Eens op de trein, hetzelfde scenario als 's morgens, alleen was het nu een puber die het spervuur van vragen diende te ondergaan. Een saxofonist was hij dan wel niet, maar hij speelde muziek en dat was dus weer mooi meegenomen. 19.15u eindstation Leuven: ons avontuurlijk uitje smaakt naar meer, spijs het miezige weer - voor volgend jaar rekenen we alvast op een felblauwe hemel!